

• TIỂU THUYẾT CÔNG GIÁO. QUỶ XUNG TỘI

MA VĂN LIÊU

Kỳ 13

Một buổi chiều từ bên trường trở về, cha sở gọi tôi cho biết ngài muốn nói chuyện với tôi vào tối nay.

Cơm nước xong tôi gõ cửa phòng cha sở và bước vào.

Như thường lệ cha ngồi trên ghế fauteuil (ghế xếp bằng vải bố), tôi ngồi ngay bên cạnh trên chiếc ghế nhỏ và thấp. Cha kể:

Một hôm ông Lực Lượng đến xưng tội tiếp. Ông ta nói với giọng bức dọc thấy rõ:

- Ông lại còn tổ chức phong trào Tôn Nữ Vương Gia đình và Gia đình Đền tạ Trái tim Đức Mẹ nữa đấy! Sao ông lảm chuyện thế? Ở yên cho khỏe không sướng hơn à?

Tôi hỏi:

- Điều đó làm Các Ông sợ hay sao?

Ông Lực Lượng im lặng mấy giây rồi trả lời:

- Ông tưởng Chúng ta thích à? Từ bao đời, Người Phụ Nữ ấy gây cho Chúng ta bao điều rắc rối. Chúng ta rất thù nghịch với Người Phụ Nữ ấy, vì Ông Chúa muốn Chúng ta phải chịu thua Bà ta một phép, trong khi Bà ta thuộc loài người như các ông thôi! Chúng ta đâu có chịu!

Nghe Ông Lực Lượng cần nhằn rất tức cười. Tôi hỏi:

- Các Ông định làm gì với Đức Mẹ Maria Đáng mà chúng tôi ai cũng rất kính mến?

- Chúng ta nhất quyết hễ đâu tôn sùng Bà ta thì Chúng ta phải phá - Ông Lực lượng vừa nói vừa nghiến răng nghe rợn cả người -

Tôi lo ngại hỏi:

- Liệu các Ông phá cách nào và phá có được không? Xưa nay tình mẫu tử là thứ bất khả xâm phạm.

- Chúng ta luôn có kế hoạch tinh vi đâu ra đó. Đó là kế hoạch phá hại nhân phẩm phụ nữ.

Tôi rùng mình:

- Các Ông cho tôi biết điều ghê gớm này để làm gì?

- Để các người biết Chúng ta là một lực lượng đáng sợ. Các người làm gì cũng sẽ phải thua mà thôi. Cứ nhìn đi! Bọn lính Mỹ và Đồng minh đang mua bán và chà đạp nhân phẩm phụ nữ công khai và hợp pháp thế nào! Tất cả đều nằm trong kế hoạch của Chúng ta.

Tôi nói:

- Tôi biết con người làm sao khôn lanh quỷ quyệt bằng Các Ông, nhưng chúng tôi có Chúa.

Ông Lực Lượng trước khi ra đi, bảo:

- Ông có biết ở Xóm Trên cuối họ đạo của ông, có cả một ổ gái điếm to tướng. Đẹp được thì hãnh Tôn Nữ Vương và gì gì đó...!

Cha sở nói với tôi rằng cha rất biết ơn Ông ấy đã vô tình hay cố ý... cho biết một thực trạng xã hội đáng xót xa của họ đạo đang diễn ra mà từ lâu nay cha đã không hay biết. Cha nói bắt đầu từ hôm đó trở đi, cha đã tổ chức nhiều đợt Tôn Nữ Vương Gia đình và Gia đình Đền tạ Trái tim Đức Mẹ để tạo thế đối trọng chống đỡ lại nạn mại dâm trong họ đạo. Cha tổ chức kiệu Đức Mẹ đi đến từng nhà, mỗi gia đình sẽ luân phiên được Đức Mẹ ngự đến và ở trong nhà một ngày một

đêm. Trong thời gian có kiêu Đức Mẹ cư ngụ, người ta tôn Đức Mẹ làm Nữ Vương Gia đình và làm việc Đền tạ Trái tim Đức Mẹ; việc làm này tạo cho những người trong xóm mỗi chiều quen tụ họp khi thì ở nhà này, khi thì ở nhà kia... để đọc kinh, lần chuỗi, cầu nguyện, ca hát vang trời, thương nhau, hiệp nhất nhau... nói chung, tạo một bầu không khí rất đặc biệt. Cha sở ngầm bố trí sao cho kiêu Đức Mẹ lưu lại thật lâu ở Xóm Trên, nơi nạn mại dâm hoành hành. Một thời gian sau, Ông Lực Lượng đến xưng tội, qua cách Ông hăm he dọa nạt đủ điều, cha biết được nạn mại dâm đã giảm.

Cha sở kể tiếp.

Bỗng một hôm, có hai người đàn ông một già một trẻ đến gặp tôi. Sau một lượt trà nước, người đàn ông tuổi trạc sáu mươi ngoài nói với tôi:

- Chúng tôi không động phạm gì đến ông cha, nhưng tại sao ông cha lại phá chuyện làm ăn của chúng tôi?

Chưa hiểu ra ý nghĩa câu nói, tôi đáp:

- Tôi với quý ông vừa quen nhau qua chỉ mới một vài tách trà, thì làm sao nói được rằng tôi phá chuyện làm ăn của quý ông?

- Vậy mà ông cha phá mới chết! Không giấu gì! Anh em chúng tôi là những người sống bằng nghề bùa ngải, phù chú, nhập đồng, gọi hồn, bói bang, cầu ma khẩn quỷ... gọi tắt là “Nghệp đoàn Giới linh”. Chúng tôi hiểu cảm rằng, vì không biết mà ông làm như thế, nên chúng tôi lịch sự đến nói chuyện phải quấy, không đến nỗi càn hung bạo ngược ra oai với ông cha mà không nói trước. Vậy xin ông cha ngưng lại mọi việc để chúng tôi làm ăn, nếu không, coi như gặp nhau lần này lần đầu cũng là lần cuối.

Tôi hết sức ngạc nhiên, nhưng cũng lơ mờ hiểu ra việc mình xới tung cả họ đạo lên bằng việc tổ chức từng nhà rước kiêu Đức Mẹ, việc Tôn Nữ vương Gia đình và Gia đình Đền tạ Trái tim Đức Mẹ, cả đến việc lập đài Đức Mẹ ở từng khu xóm để mỗi chiều mọi người già trẻ lớn bé đến lần chuỗi hát vang kính Đức Mẹ, rồi cả đến việc chia nhau Chuỗi sống trong toàn thể họ đạo, tôi còn phát ảnh Đức Mẹ làm phép lạ cho hết mọi người trong họ đạo và khuyến khích họ đeo trong người, chưa nói đến việc hỗ trợ hết mình cho hội Legio hoạt động thật mạnh mẽ, cho hội Thiếu Nhi Thánh Thể làm Giờ thánh, thay nhau Viếng và Châu Chúa Giêsu Thánh Thể thường trực, nhưng mạnh nhất là việc cấp vốn cho các cô gái lỡ làm hoàn lương, rồi việc lập Mặt trận Người Lớn tuổi Canh thức luân phiên trong suốt hai mươi bốn giờ một ngày để cầu nguyện và vân vân... Bây giờ tôi mới thật sự giật mình khi nghĩ lại: lâu nay đúng là mình đã khiến cho họ đạo lúc nào cũng như ở trong mùa chiến dịch vậy! Chẳng gì! Chiến dịch chống tội lỗi... Thế nên chẳng trách hôm nay hai người đàn ông đại diện “Nghệp đoàn Giới linh” đến ra tối hậu thư bắt tôi phải ngưng ngay mọi hoạt động.

Đầu để bị khuất phục, tôi hỏi:

- Đó là việc nội bộ của họ đạo tôi, nào tôi có động chạm hay phá phách gì các ông!

Người đàn ông trẻ quán khăn đỏ, miệng cũng đỏ tươi vì liên tục nhai trầu, chốc chốc lại lau miệng cũng bằng chiếc khăn tay màu đỏ như máu... cho thấy đó là dấu hiệu đặc trưng của những tay thầy bùa thuộc môn phái Lỗ ban thứ thiệt, hung hăng khoa tay múa chân phát biểu:

- Chúng tôi là người thuộc Nghệp đoàn Giới linh, làm ăn những chuyện thuộc tâm linh, toàn cái xừ này tính ra đã hết hơn phân nửa là giáo dân của ông, ông làm vậy chúng tôi làm sao có thể làm ăn được.

Tôi cương quyết phủ nhận những lời buộc tội vô lý.

Họ giận dữ khác với lúc đến, dọa nạt tôi một lúc rồi ra về mà không thêm chào hỏi.

Những ngày sau đó mỗi sáng thức dậy đi từ nhà xừ sang nhà thờ, tôi đạp phải nhiều mẩu giấy đỏ rải đầy trên đường đi, rải rác cả ở chung quanh nhà, đôi lúc có vài mảnh giấy đỏ trên đó vẽ

nghech ngoạc những ký hiệu khó hiểu ai quăng vào phòng tôi lúc tôi đi vắng. Ban đầu chưa hiểu, nhưng nhanh chóng sau đó tôi biết rằng Nghiệp đoàn Giới linh đang ém bùa tôi. Một thời gian sau đó hầu như tất cả những người giúp việc nhà xú ở dưới bếp đều lần lượt bị bệnh rất lạ và rất nặng, các bệnh viện đều không tìm ra bệnh.

Chuyện bắt đầu lớn, nhưng chỉ mình tôi hiểu, mọi người không hiểu ắt giáp gì. Thật tội nghiệp!

Tôi chẳng mấy may lo lắng vì lúc nào cũng tin tưởng vững vàng họ đạo luôn có Chúa bảo vệ và Đức Mẹ gìn giữ. Tôi tỉnh bơ.

Nửa tháng sau ngày gặp tôi lần đầu tiên, Nghiệp đoàn Giới linh quay lại gặp tôi vào buổi sáng thứ hai vắng người. Họ bảo:

- Ông khá lắm! Nhưng chưa đâu! Đó chỉ là màn cảnh cáo. Âm binh của chúng tôi sẽ làm cho những người giúp việc ông bỏ đi hết nếu ông không ngưng mọi việc.

Tôi không sợ:

- Các ông không nên làm như vậy! Vì họ không có tội tình chi!

Họ hăm dọa:

- Rồi đây giáo dân họ đạo ông sẽ bị bạo bệnh và người chết sẽ la liệt.

Tôi không còn giữ thái độ hiền lành với họ được nữa. Tôi nghiêm sắc mặt và đánh giọng lại:

- Ngược lại, tôi cảnh cáo các ông, nếu các ông động vào giáo dân của tôi, các ông sẽ lãnh hậu quả khủng khiếp hơn ngàn lần những gì các ông tưởng là sẽ tác hại.

Họ nóng giận và hung dữ chửi rửa thô tục nhiều lần rồi ra về.

Trong họ đạo bắt đầu có nhiều người mắc bệnh lạ. Nhưng kiểu Đức Mẹ thì vẫn luôn chuyển khắp nơi, mọi việc vẫn hoạt động như cũ. Tôi quyết định bắt đầu chương trình đi thăm họ đạo suốt ngày, khi nơi này khi nơi khác, đến đâu tôi cũng kêu gọi, nhắc nhở, động viên mọi người luôn tin tưởng chạy đến Chúa và lần chuỗi để luôn gần bên Đức Mẹ; nơi nào bệnh lạ xuất hiện, tôi đến nhiều hơn, thấp đèn, rảy nước thánh, ban phép lành, làm dấu thánh giá trên họ và kín đáo cầu nguyện cho họ hay cùng với họ cầu nguyện chung và nhất là tổ chức ăn chay hãm mình. Cứ thế suốt ngày tôi đi khắp họ đạo dù bất cứ nơi đâu, có những nơi phải đi bộ vất vả băng qua đồng ruộng, băng qua kênh rạch chằng chịt, chui vào những khu vắng vẻ nhất để cho mọi người thấy bóng dáng tôi có mặt khắp nơi trong họ đạo. Tôi đi hầu như mỗi ngày và đi suốt cả ngày, tới giờ ăn trưa đang ở đâu, tôi ghé mâm cơm nào của giáo dân ở đó dọn ra, xin ngồi vào ăn cùng họ dù chỉ một chén cơm lạt, làm như vậy tôi mới có đủ giờ để đi suốt ngày quần quanh khắp đâu trên xóm dưới, khắp ngõ cụt hang cùng của họ đạo. Chẳng ai biết xảy ra chuyện gì ngoại trừ mình tôi, cho nên mọi người cứ tưởng tôi đi thăm họ đạo thường kỳ mà thôi. Tôi cảm nhận tâm trạng của mọi người đang bình an và vui vẻ.

Tuy nhiên không phải đơn giản có vậy, không phải tôi đi thăm họ đạo cách yên ổn dễ dàng! Có những hôm gặp phải những người lạ hoắc, hoặc gặp phải những giáo dân nổi tiếng khô khan nguội lạnh... họ bỗng dưng mắng xéo cũng có, chửi thề cũng có khi thấy bóng tôi đi qua; có những người mượn rượu gây sự với ý định hành hung tôi, có những người phụ nữ bỗng chửi tôi như tát nước, có nơi ai đó giả bộ vô tình tạt nước dơ vào người tôi... Cho đến một hôm kia, có người bảo một gia đình nghèo có người đau ốm cần gặp tôi. Theo lời chỉ dẫn, tôi tới nơi gặp một ngôi nhà rất nghèo nằm trong góc cánh đồng vắng dưới tàn lá của những bụi tre gai. Đón tôi không phải là đôi vợ chồng trẻ chủ nhà như người chỉ đường căn dặn, nhưng là một số đông khoảng hơn mười người gồm đàn ông lẫn đàn bà mặt mày bặm trợn, bất lịch sự... ngôi ló nhỏ trong nhà. Một người ngồi giữa có vẻ thủ lãnh nói khi tôi vừa bước vào:

- Nếu ông cha rảnh, hãy cùng chúng tôi thử sức một phen coi ai mạnh hơn ai, rồi chúng ta chia nhau lãnh thổ mà làm ăn, không ai xâm phạm ai, cũng không để chấp chờn kiểu này hoài

được!

Tôi đáp:

- Tôi chẳng có sức mạnh nào, chẳng lãnh thổ hay làm ăn chi, cũng chẳng xâm phạm đến ai.

Nhưng biết họ cố chấp, nên tôi nói liền không để họ nói thêm:

- Tôi chỉ làm nhiệm vụ Trên giao, tuyệt đối không tranh chấp “kèn co độ sức” với ai. Nhưng mà... các ông các bà đã muốn thử sức thì cứ thử!

Người đàn ông thách đó:

- Ông cha ngồi xuống đi! Nếu tôi niệm chú mà âm binh không vô nổi ông cha thì tôi bỏ xừ này đi ngay lập tức. Tôi không phải là dân ở đây, nhưng từ núi Tà Lon hạ sơn giúp đám đệ tử – ông ta chỉ tay một lượt đám đàn ông đàn bà ngồi vây quanh, người nào cũng dáng vẻ dữ dằn, kẻ nhai trầu người ngậm thuốc -

Tôi thầ m thì đọc kinh Đức Chúa Thánh Thần. Bên kia ông ta nhắm mắt lâm râm niệm chú.

Tôi vừa đọc đến câu: “... chúng con xin Đức Chúa Thánh Thần xuống đầy lòng chúng con là kẻ...” lập tức bên kia ông ta té nhào đến phịch một tiếng văng khỏi ghế rơi xuống đất như một đứa trẻ rồi sau đó với chiếc gậy trong tay, ông ta tự quật thật mạnh vào tay chân, vào ngực, vào lưng rồi vào mặt vào đầu mình cách không thương xót. Chỉ một loáng sau là máu đỏ rùng rùng chảy từ đầu xuống mặt xuống cổ, trông rất ghê rợn. Những người còn lại không ai dám can ngăn, người nào người nấy cứ ngồi nhắm mắt như pho tượng và lâm râm niệm chú.

Tôi thấy bất nhân quá liền kêu lên:

- Dừng tay lại đi!

Hình như tiếng nói của tôi có tác dụng lớn, ông ta ngưng lại ngay lập tức và thở hồng hộc, sau đó là rên rỉ vì đau đớn. Tôi nói:

- Lần sau đừng thử phép Chúa nữa nghe không!

Nói xong tôi bước ra khỏi nhà bỏ bọn họ một nước. Kể từ hôm đó, tôi không còn bị quấy hại nữa.

Vài hôm sau Ông Lực Lượng đến xưng tội. Lần này tôi trách:

- Ông để những người của Ông phá tội chi vậy? Nhắm có được không mà phá?

Ông ta đáp:

- Mạnh được yếu thua. Ông đừng tự hào! Cảnh thận đấy!

Nói xong ông Lực Lượng bắt qua chuyện khác. Thầy biết đó! Ông bà xưa thường nói: “Đức trọng quý thần kinh”, hễ ai sống có đức độ, quý ma cũng phải kiêng dè...

...

Cha sở còn kể cho tôi nhiều chuyện ly kỳ nữa. Tôi được nghe, được hiểu và được học rất nhiều kiến thức lẫn kinh nghiệm của cha; nhưng trong dịp này, đáng nhớ nhất là câu tóm tắt quý giá: “Đức trọng quý thần kinh”. Tôi quyết từ nay làm gì thì làm, phải cố sống sao cho có đức mới được.

(còn tiếp)